

блясъкът му е странен, почти неистински, сякаш отразен в безкрайното синьо огледало на небето. От превалът се откриват отвъдните склонове със селски лозя, зашумели вече от берачи. Пътят още е пуст. Сегиз-тогиз ме застигне кола, натоварена с големи кошове. Стопанинът, седнал на предницата, спре, извърне се назад, за да отбие чергата, с която са забулени кошниците с отбора и рече:

— Вземи си — там, от по-едрото...

Селянка с кобилица излезе от напречна пътека, и като наближи, сHEME кобилицата, пъхне в ръката ми голям, хладен грозд:

— Хапни и от нашето лозе...

Те виждат, че не съм тъдешен, и бързат да ме почерпят, за берекет, с плода на своя имот. Сърцата са щедри — от изобилието наоколо, от кротостта на далечното небе, от меката печал на тия призрачни дни, през които и последното човешко съществуване досеща, макар и смътно, преходността на земните неща. Има, дал е Господ за всички, и за нас, и за ония, които нямат свое!.. Дори гаргите летят низко, кълват изпадалите по